

ትንሹ ሰይጣን

አጭር ልብወለድ

ከደረጀ በቀለ

በአውራ ጎዳናው ላይ ከሚተራመሰው ህዝብ ፈንጠር ብዬ ወጣሁና ብቻዬን ቆምኩ። አለባበሴን ከታች ወደ ላይ ቃኘሁና ህፍረት ተሰማኝ። ያደፈ ሸራ ጫማ፤ ጉልበቱ ላይ መንተብ የጀመረ ካኪ ሱሪ፤ የተጨማሪደ እጅጌ ጉርድ ሸሚዝ። “ወይኔ ቸንቶ!” ጸጉሬን በቁጭት ነጨሁ።

በኪሴ ያለውን ገንዘብ አወጣሁና ቆጠርኩ። ሆኖ አንድ ብር። ከአምስት ቀን በፊት ከወህኒ ቤት ስወጣ መቶ ሆምሳ ብር ነበረኝ። አዲስ አበባ ጨሳለች። ከአሥራ አራት ዓመት በፊት የማውቃትን አዲስ አበባ እንዳስቀመጥኳት አላገኘኋትም። የሰው ብዛት አስደነገጠኝ። የሰው ፍጥረት ከዝናቡ ጋር ከሰማይ እንደሚዘንብ። ከየድንጋዩ ሥር እንደ ቁጫጭ ተፈልፍሎ እንደሚያደር ሁሉ ከተማዋን በየአቅጣጫው አጥለቅልቋታል።

ደግሞ ሁሉም በጥድፊያ ነው የሚጓዙት። ትከሻ ለትከሻ እየተላተሙ፤ ቁጥ ለቁጥ እየተጋፉ። ‘ይቅርታ’ አይባሉም። ለትራፊክ መብራት አይቆሙም። ገልመጥ ብለው ወደ ኋላቸው አያዩም። ተማክረው እንዳበዱ አይነት ሁሉም በመሄድ ቀልባቸው ጠፍቷል። ከመሄድ የሚገኝ ጥቅም እንዳለ ብዬ እኔም ሦስት ቀን ሙሉ በከተማዋ አስፋልቶች ላይ ተንቀሳቃሽ። ጠብ ያለልኝ ነገር የለም። ዘግይቼ አንድ ነገር ተገነዘብኩ። ለካስ ከተሜውን እንዲህ የሚያከንፈው፤ እሾህም ጥፍሩን አሹሎ ከጀርባው የሚያሳድደው “ኑሮ” የሚባል ጠላቱ ነው።

ይሄው ዛሬ እኔንም ጥፍሩን አሹሎ ማጅራቴን ከማነቁ በፊት ልሸሽ ነው። አንድ ነገር ያስጨንቀኛል። ጥርሴን ነቅዬ ያደግኩባት ከተማ ትዝታ አይደለም። የአስፋልቱና የህንፃዎቹ፤ ወይም የህዝቡ ፍቅር አይደለም። ጭንቀቴ አዲስ አበባን ለቅቄ የት እንደምሄድ ብቻ ነው።

ይች አሲዳም ከተማ ጥርስ አውጥታ ሳትበላኝ ማምለጥ አለብኝ። ያውም ሎጥ ከሰዶም በወጣበት ፍጥነት። መንገደኛውን እየገፈታተርኩ፤ እንደጥይት ከሚከንፉ ታክሲዎች ጋር እየተጋፋሁ፤ ዛሬም እንደ ትላንቱ ውሎዬ ወደ አውቶቡስ ተራው ተጣደፍኩ።

በአውቶቡስ መናኸሪያው አጥር ላይ አንገቴን ሰገግ አድርጌ ወደ ውስጥ ተመለከትኩ። ተሳፋሪ የሚጭኑና የሚያወርዱ አውቶቡሶች ቅጥር ግቢውን አጨናንቀውታል። በሸሚዝ ኪሴ ውስጥ ያስቀመጥኳትን ሆኖ አንድ ብር አውጥቼ እጥፍጥፍ አደረኩና በሱሪዬ የምስጢር ኪስ ውስጥ ቀረቀርኳት። የቅጥር ግቢውን በር አልፎ ከመግባቴ ቆም አልኩና አዲስ አበባን በሦስት አቅጣጫ ‘ለመጨረሻ ጊዜ’ ብዬ ተመለከትኳት። እንግዲህ በዚች ከተማ ውስጥ ቀረኝ የምለው ምንድን ነው?! ራሴን ለአፍታ ጠየኩት።

ወዲያው በአሥራ አራት ዓመት የውህኒ ቤት ቆይታዬ ውስጥ አልፎ አልፎ ህሊናዬን እየሞገተ ሲያስጨንቀኝ የነበረ አንድ ጥያቄ ድንገት በህሊናዬ ደወለና በቆምኩበት አደነዘዘኝ።

“አሥራ አራት ዓመት ያለፈው.....የተረሳና ያረጀ ታሪክ እንደተዳፈነ እሳት ጊዜ ጠብቆ የህይወት እሥረኛ ሊያደርገኝ ነው?” ራሴን ጠየኩ። እንደዚያ ከሆነማ ስንቱን ዓመት በልቡናዬ አዝዬ ስለቃይበት ለኖርኩት ጥያቄ መልስ ለማግኘት አዲስ አበባ መቆየት ሊኖርብኝ ነው። ግን ምን ያህል ጊዜ?! ሆኖ አንድ ቀን.....ሆኖ አንድ ወር፤ ወይስ ሆኖ አንድ ዓመት?! በኪሴ ውስጥ ያለኝ የመጨረሻ ንብረት ሆኖ አንድ ብር ብቻ መሁኑ ሲታሰብኝ የሚታገለግኝ ጭንቀት ለማባረር ራሴን ደጋግሜ ወዘወዘኩና የቅጥር ግቢውን በር አልፎ ገባሁ።

በእርጋታ እየተራመድኩ ሄጄ የግንቡን አጥር ተደግፌ ቆምኩ። ዛሬም ያው ትላንት እንዳየሁት ትርምሱና ጫጫታው ራስ ያዘራል። ሲጋራ አውጥቼ ለኮስኩና ማሰብ ጀመርኩ። አሁን በአንድ ነገር እርግጠኛ ነኝ። እሄዳለሁ። ወዴት?! የሚለውን ጥያቄ ግን

መመለስ ነበረብኝ። አዲስ አበባ አምስት በሮች አሏት። በአንደኛው መሹለክ የግድ ነው። ግን በየትኛው?!

እያንዳንዱ በር የት እንደሚያደርስ፤ መድረሻውስ ላይ ምን ሊያጋጥመኝ እንደሚችል ገመትኩ። ከዚህኛው ያኛው ይሻላል ብዬ ሀሳቤን መቁረጥ ግን አልሆነልኝም። በሀሳብ መብከንከኑ ሲሰለቸኝ “ዕድል ባሻት አቅጣጫ ወስዳ ከፈለገችበት ትጣለኝ!” አልኩና ካሸለብኩበት እንቅልፍ ነቃሁ።

በጄ ላይ የምትጨሰው ሲጋራ ተጋምሳለች። ልምጥጥ አድርጌ ሳብኳትና ጭሱን በአፍንጫዬ እያትጎለጎልኩ ካቀረቀርኩበት ቀና አልኩ። አንድ ልጅ ከትርምሱ መሀል እይተሹለክለክ ወትቶ ፈገግታ እያሳየ ቀረበኝ። ትላንትናም እዚህ ግቢ ውስጥ እንደ ተልከሰካሽ ውሻ ከወዲያ ወዲህ ሲንቀዠቀዥ አይቸዋለሁ። ሣንቲም ሊለምነኝ መሰለኝና ውስጤ እየሳቀ ግንባሬን አጨፈገግኩበት። ልጁ ግን በቀኝ እጁ መሀል የያዛትን የሲጋራ ቁራጭ እያሳየኝ “ጋሼ እሳቷን” አለኝና ከወገቡ ጎንበስ አለ።

ሁኔታው ሁሉ የሚገርም ፍጥረት ነው። በውርጭ የተጠበሰ ጠይም ፊቱ አመድ መሰሏል። በጫት የተወጠረ የግራ ጉንጩ የውርጩን ንቃቃት አጉልቶ ወለል አድርጎታል። ያለመጠን ባደገው ዘመ ፀጉሩ ላይ የተዘራው የቅጫም ዘር በርቀት ፀጉሩን ሸቶ አስመስሎታል። እጅጌ የሌላት ቢጫ ሹራቡ አዳፋና አጥንታም ደረቱን አጋልጣለች። ቡናማ ቀለም ያላት ባላሌ ሱሪው ብን ብላ በላዩ ላይ ተበጣጥሳለች። ባዶ እግሩ ሬንጅ እንደጠገበ አዲስ አስፋልት ጽልመት ለብሏል።

ከላይ እስከታች እየቃኘሁ ኡኔታውን ሳጠና “እሳቱን ግፋ!” አለኝ በቁጣ። ፈገግታው ከፊቱ ላይ ተገፎ ጠፍቷል። “አይ አዲስ አበባ...ለዚህ ገና ወተት ላልጠገበ ልጅ ሲጋራና ጫት?!” የአራዳን

አድባር ወቀሰኳት። ይሁን እንጂ፤ በዚያ ብቸኝነት አጥንት ሰርሰሮ እንደሚገባ ብርድ ባቆራመደኝ ክፉ ሰዓት አፍ የሚያካፍት የሰው ፍጡር አጠገቤ በማግኘቴ ደስ አለኝ። “ስምህ ማነው?!” አልኩት የውሸት ፈገግታ ለማሳየት እየምከርኩ።

ገና በልጅነቱ ቀልተው ደም በለበሱ ጎላ ጎላ ያሉ ዐይኖቹ ከላይ ወደታች ከገላመጠኝ በኋላ “ምን ያደርግልሃል?!” አለኝ፤ ግንባሩን ቁጥር አድርጎ። አንድ ሲጋራ ከኪሴ አወጣሁና እጄን ዘረጋሁለት። የተጨማሪ ገጽታው በአፍታ ፈክቶ ፈገግታ አሳየኝ። ፈጥኖ በእጁ የያዘትን የሲጋራ ቁራጭ ከጀሮ ግንዱ ከተተና የዘረጋሁለትን ሲጋራ ተቀበለኝ።

“ስምህ ማነው?!” እንደገና ጠየኩት።
“ቡቾ”

“ቡቾ?!” በመገረም አስተዋለኝ።
“ቡቾ የውሻ ስም እንጂ እንዴት “ የጀመርኩትን ሳልጨርስ ከትከት ብሎ ሳቀ። ሲሰቅ ጥርሶቹ ወለል ብለው ታዩኝ። ውልግድግድ ያሉና በሲጋራ ጢስ የጠቆሩ ናቸው።

“ምን አሳቀህ?!”
“አንተ ነህ...የውሻና የሰው ስም እንኳን አትለይም?! ቡቾ ማለት አታውቅም?! ቡቾ ማለት እኮ...” የጀመረውን ሳይጨርስ ከሱሪው ኪስ ጥቂት የጫት ቀንበጥ አውጥቶ ወደ ተወጠረው ጉንጨፍ ከተተና ማኘኩን ቀጠለ።

“ቡቾ ማለት ምንድንነው?!” የጀመረውን እንዲጨርስ መንገድ ከፈትኩ።

ትከሻውን ሰበቀና “እንጂ...ረሳሁት” አለኝ። ለአፍታ ያህል በነኛው የቀሉ ዐይኖቹ ደግሞ ከላይ እስከታች ቃኘኝና “ችሱታ ነሽ አይደል?!” እዚህ ቆመሽ ከምትፈላሰፊ ለምን ዞር ዞር ብለሽ አትሸቅይም?!” ሲል ጠየቀኝ።

በዚህ የድፍረት ግግሩ ድንገት ብልጭ አለብኝ። በጥፊ ልለጋው እጄን ካነሳሁ በኋላ መልሼ ተውኩት። ጉሮሮዬን ያነቀኝን እልህ እንደምንም ውጭ ራሴን ካረጋጋሁ በኋላ ነበር ልጁ የተናገረው እውነት መሆኑን የታዘብኩት። አሁንስ ቢሆን እንደ ቡቾ ቋንቋ ችሱታ፣ እንደ ሌላውም መናጢ እንጂ ሌላ ምንድን ነኝ?! የድሮው ግድብ ቀረ።

“ችሱታ መሆኔን በምን አወቅክ?!” ውስጤ እየጨሰ የውሸት ፈገግታ

አሳየሁት። በሌላ ጣቱ ወደ እግሬ እያመለከተ “የረጀ ሸራ ነዋ የገደገድሸው” አለና በሽሙጥ አሸካካብኝ። ጎንበስ ብዬ የገዛ ጫማዬን እንደ አዲስ ተመለከትኩት። ወይኔ ቸንቶ!

“ስንት ዓመትህ ነው?!”
“ምን አገባህ?!”

“ምንም” ንዴቴ ቀረና በህፍረት ተሸማቀኩ። በጄ የያዘኳትን የሲጋራ እላቂ ተቀበለና ሁለት ሦስት ጊዜ ከሳበላት በኋላ የሰጠሁትን ሲጋራ አቀጣጠለበት። ስስታምነቱ ገረመኝ። ከፊት ለፊቴ ካለ ድንጋይ ላይ ቁጢጥ ብሎ ትቀመጠና ሲጋራውን እየሳበ ሲመለከተኝ ቆየ። “ገምት እስኪ ስንት ዓመት የሚሆነኝ ይመስልሃል?!”

“አስር” አልኩት፤ አፌ እንዳመጣልን።
“ሦስት ዓመት ደምርበት” አለኝ እየተኩራራ።
“የአሥራ ሦስት ዓመት ልጅ?!” አልኩ፤ የድሜውን ማነስ ከግንባሩ፣ ከአነጋገሩና ከድርጊቶቹ ሁሉ ጋር እያገፀርኩ።

ከተቀመጠበት ድንጋይ ላይ ሲነሳ ሊሄድ መሰለኝና “ወዴት ነህ?!” አልኩት። ገልመጥ ብሎ አይቶኝ መልስ ሳይሰጠኝ ወደግንቡ ጥግ ሄደና ፊኛውን አስተንፍሶ ተመለሰ። ከነበረበት ድንጋይ ላይ ተመልሶ ሲቀመጥ ፊቱ ላ የሰቃይና የጭንቀት ስሜት ያየኡ መሰለኝ። ለምን እንደሆነ ባላውቀውም ሁኔታው፣ አነጋገሩ፣ አስተያየቱ ሁሉ ስበኛል። ከዚህም በላይ ደግሞ የልጁን ገጽታ ለረዥም ጊዜ የማውቅውን ዓይነት ገጽታ ሆኦ ተሰምቶኛል።

“ምነው ቡቾ... አመመምህ እንዴት?!” ስል ጠየቅኩት፤ በገጹ ላይ የማየው ስቃይ ስለሰቀቀኝ። በሚያጨሰው ሲጋራ ከሰራቸው ቀለበቶች ላይ ዐይኖቼን እንደተከለ፡-

“እንደገና ጎኖሪያ ጨመደደኝ ማለት ነው?!” አለና ለራሱ ያህል አገተመተመ። ጆሮዎቹ የሚሰሙትን ማመን እስኪያቅተኝ ድረስ ባለሁበት ደንዝዜ ቀረሁ። “ያች የጠነዛች ተላ ነጋዴ አሮጊት ሠራችልኝ...ትፈነግለኛለች ማለት እኮ ነው...ለሁለት ብር ብላ...ከማጅራት መችው ጋር ...ወይኔ ቡቾ እንደገና ደግሞ ጎኖ...እናቷን !” ምራቁን ጢቅ ብሎ መሬት ላይ ተፋ።

ፈራሁት። ከፊት ለፊቴ የተቀመጠው ሰው ሳይሆን ትንሽ ሰይጣን መሰለኝ። አፌን ሰብስቤ ብዙ ከቆየሁ በኋላ፣ “ሀዚም ቤት መሄድ አለብህ ቡቾ” አልኩት፣ እያስተዛዘንኩ።

ፈገግ ብሎ እንዚያን የዛጉ ጥርሶቹን አሳየኝና “አሱን ለኔ አትምከረኝ...በአንድ ብር

አምርሲሊን ድራሹ ይጠፋል...አሮጊቷን ግን አንድ ቀን እግድላታለሁ...በኔ ላይ ደርባ ከማጅራት መቼው ጋርለሁለት ብር ብላ እኮ ነው... “በቁጭት ተንጨረጨረ።

“እናትና አባት አሉህ?!”
“ለምንድን ነው ምርቃናዬን የምትደብረው?! ደግሞስ ምን አገባህ?!” ጎረጥ ዐይኖቹን አፈጠጠብኝ።

“ምንም”
“ግን አንተ እዚህ ምንድን ነው የምትሠራው?!” በጥርጣሬ ተመለከተኝ።

“ምንም”
“ታዲያ ዞር ዞር ብለህ ለምን አትሸቅልም?!”

“ምንድን ነው የምሸቅለው?!” በመገረም ሲመለከተኝ ቆየና፣ “ጥፍራም ነህ እንዴ?! ሲያየህ ግን ችሱታ እንጂ ጨለሌ አትመስልም... እና ሽቀላ አታውቅም?!”

“አላውቅም”
“እንግዲያውስ ጥፍራም ነሽ...አየሽ?! ሽቀላ ማለት ገንዘብ የሚያስገኝ ማንኛውም ዓይነት ሥራ ነው።

ተሣፋሪዎች ከመኪና ሲወርዱ ሻንጣቸውን አንኩከክሽ ታክሲ ታሳፍሪያልሽ መኪና ትጠብቁያለሽ

... ለተሣፋሪ የትኬት ወረፋ ትይዣለሽ ...አይዘሽ ሽቀላ ማለት ምን እንደሆነ ወደፊት ትረጂቃለሽ።” አለኝ፤ ዐይኖቼን በሚተራመሰው ህዝብ መሀል እያንቀዋለለ።

እንደበሬቱ አልተናደድኩም። በዕድሜ ሦስት ጊዜ እጥፍ የምበልጠው ህፃን “አንቺ” እያለ ሲያንኳስሰኝ የቀድሞ ክብሬንና ደረጃዬን እያሰብኩ ከማዘን በቀር በቡቾ ላይ አልፈረድኩም። የህይወት ፍርጃ እንጂ ይሄን ማ ምን ይሉታል?!

“ስንተኛ ክፍል ደርሰአል?!”
“አልተማርኩም”
“ለምን አልተማርክም?!”
“የሚያስተምረኝ የለም!”
“አባትና እናት የለህም?!”
“አንቺ ሰውዬ ምነው ጥያቄ አበዛሽ? ኡጂ (ፖሊስ) ነሽ እንዴ?” በጥርጣሬ ሽቅብ እያየኝ እጁን ብብቱ ሥር ሰደደና ማከከ ጀመረ።

“ጨዋታህ ደስ ስላለኝ እኮ ነው ቡቾ” አልኩት አሁንም የውሸት ሳቅ እየሳቅኩ።

“ያስከፍልሻለ!” አለኝ እየፈገገ። በእውነትም ስሜትን የሚሰብና ቀልብ የሚሰርቅ አንድ ዓይነት ምትሃት አለው። በኪሴ የቀረኝን የመጨረሻ ሲጋራ

አወጣጥና ከከብሪት ጋር ወረወርኩለት። የወረወርኩለትን ሲጋራ ቀልቦ በጀርግንዱ ላይ ወሽቀና ከጀርግው ጋር ያጣብቃትን እላቂ ሲጋራ አውጥቶ ለኮሳት። ከብሪቱን ግን ሱሪ ኪሱ ውስጥ ከተተው። ዝም አልኩ።

“አባትና እናት የሉህም ወይ ነው ያልከኝ?!” አለኝ። ሲጋራውን ደጋግሞ ሳባት።

“ታዲያ ለምን አላስተማሩህም?!” ፍዝዝ እንዳለ በእግሩ አውራ ጣት መሬቱን ሲጭር ቆየና ... “እናቴ መጠጥ ቤት ነው የምትሠራው ... አባቴ ደግሞ ሰው ገድሎ ታስሯል” አለኝ።

“እናትህ ማን ትባላለች?!” እየተጣደፍኩ ጠየቅኩት።

“አቦ ... ተወና ... በአንድ ሲጋራ ምን ታናዝኛለህ?!” አለና ዐዮቹን ከትርምሱ መሀል አሰረጋቸው። ከመንጋው ገንጥለው እንደለዩት ፊጋ መልሶ ወደ ትርምሱ ሊቀላቀል ሲያኮበኩብ አስተዋልኩት።

“ትንሽ እንድንጫወት ብዬ እኮ ነው ... ደኦ ለምሳሌ ሣንቲም እሰጥለሁ!” አልኩት፤ ለማግባባት። እውነቴን ይሁን ውሸቴን አላውቅኩትም። ብቻ “አባቴ ታስሯል” ሲለኝ አንዳች የበረዶ ማዕበል በሆዴ ውስጥ መገልበጥ ጀምሯል።

“እናትህ ማን ትባላለች?!” ጥያቄዬን ደገምኩለት።

“ሰላማዊት ትባላለች”

“ምን ትሠራለች?!”

“ሸሌ ነች። እዚ ንጋት ሆቴል ውስጥ መጠጥ ታቀርባለች። አንዳንድ ቀን ሸቀላ ሲጠፋ ... ሲርበኝ ... እሷ ጋ እሄድና ... ሳቢ (ገንዘብ) ትበጥስልኛለች። ውው ደግ ነች። ባዮችን ቁጥር ታለቅሳለች። አብረን እንዳንኖር ግን ቤት የላትም። እሷም ለራሷ በአንድ ክፍል ውስጥ ከመዳት ሸሌዎች ጋር ነው የምታድረው” አለኝ ጫቱን ቶሎ ቶሎ እያኘከ።

“ሰላማዊት ማ?!” አልኩት አንደበቴ ተሳስሮ።

“ሰላማዊት እዝራ!”

“የአባትህ ስም ማነው?!” የዝ ስሜን ጠራልኝ! በውነትም ህይወት የብዙ የማይታመኑ አጋጣሚዎች መድረክ ናት፤ አሥራ አራት ዓመት ሙሉ በህሊናዬ ተሸንቅሮ ሲሞግተኝ ለኖረ ጥያቄ መልስ አገኘሁ።

“ታውቃለህ እንዴት?!” ጠየቀኝ ቡቾ።

“አላውቃትም!” አልኩት ተቆጥቼ፤ ነብር ሆኜ። በህይወቴ ይህንን ስም ለስንተኛ ጊዜ ካድኩት? ለመጨረሻ ጊዜ ያየኋት መቼ ነበር?! ከአሥራ አራት ዓመት በፊት በአንድ ዝናባማ ምሽት ነው። ጥንብዝ ብዬ ሰክሬያለሁ። የቤቴ በር ሲደበደብ ሰዐቴን ተመለከትኩ። ከምሽቱ አምስት ሰዐት አሳዮኝ። እየተወላገድኩ ሄጄ ከፈትኩት። ሰላማዊት ነበረች። ከፀጉሯ ላይ እየተንከባለለ ፊቷን የሚያጥበውን የዝናብ ውሃ በእጇ እየጠረገኝ ቆማለች። ግንባሯ ተቋጥሯል። እንባዋ በሁለቱም ግንጮቿ ላይ ኩልል እያለ ይፈሳል።

“ለምን መጣሽ?” እየተንተባተብኩ አፈጠጥኩባት። ገፍተር አድርጋኝ ወደ ውስጥ ጋባችና ቆመች። ጎላ ጎላ ያሉ ዐይኖቿ ዙሪያውን ደም አርግዘዋል። በውሀ የራሰ ረኝም ፀጉሯ በየአቅጣጫው ተበታትኖ ፊቷን አልብሰታል። በቁጭት ከንፈሯን እየነከሰች አፈጠጠችብኝ። ከምት ጋር ፊት ለፊት የተፋጠጥኩ መሰለኝናፈራሁ። “በሆዴ የተሸከምኩትን ጽንሰ ምን እንደማድርገው ብቻ መልስ ስጠኝ!” ድምጹ እየተንቀጠቀጠ ጮኸች።

“ስለምታወራለት ጽንሰ የማውቀው ነገር የለም ... አንችንም አላውቅሽም!”

“አባት የሌለው ልጅ በሆዴ ለመሸከም አለፈልግም። ትሰማኛለህ?! ሴት ያሳደገው ልጅ የሚሰኝ ምስኪን ፍጥረት ሆዴ ሊሸከም አይችልም!” መላ አካሏ መንቀጥቀጥ ጀመረ። ዝም አልኩ።

“ነገ የሀገርና የወገን ሸክም የሚሆን ... ከርሞ በወጎኖቹ አንገት ላይ ስለት የሚሰል፤ ሰብሳቢ ያጣ እኩይ ፍጥረት መሀጸኔን አልፎ እንዲወጣ አልፈቅድም!” አሁንም ዝም አልኳት።

“የዝ ስሚን ጠርታ የአብቷን የማትደግም ... የዲቃላ ልጅ በመባሏ በጓደኞቿ ፊት የምታፍር፤ ስም የለሽ ፍጥረት አምጬ አልወልድም!” አለችና ጥፍሯን አሹላ እንድ ነብር ተወረወረችብኝ። ዘር ብዬ አሳለፍኳት። ከግድግዳው ጋር ተላተመች። እጅዋን ጠምዝገፍ ከክፍሉ ውስጥ አስወጣሁና በሩን ዘጋሁ። “አስወጣባለሁ!” ብላ ስትጮህ ለመጨረሻ ጊዜ ድምጹን ሰማሁ። ፈጥኜ መብራቴን አጠፋሁና ጥቅልል ብዬ ተኛሁ።

ከዚያ በኋላ አላየኋትም። ልጄን ታስወጣው፤ ከነህይወቱ ትውልደው አላውቅም። በዚያው ዓመት የአለቃዬን ነፍስ አጥፍቼ ተፈርዶብኝ ወህኒ ገባሁ።

ቡቾ ያለቀች ሲጋራውን በጥፍሩ ይዞ ልምጥጥ አድርጎ ሳባና ወረወራት። ከንፈሩ ደርቆ ከብት መስሏል። ይህ ከፊቴ የተቀመጠው ትንሽ ሰይጣን የሲጋራ ቁራጭ፤ የደሜ ቅጅ፤ የዝ ልጄ መሆኑን ሳስብ በቆምኩብት ተንቀጠቀጥኩ። ነፍሴ በውስጤ እሪ ብላ ጮኸች። እንባዬ ጉንጨዬን ሲያረጋገጥኝ ታወቀኝ። እንዳያየኝ ፊቴን ጠምዝገፍ ጠርግኩት። እቅፍ አድርጌ ልስመው አሰብኩ። ድፍረት ግን አልነበረኝም። ቀድሞ ነገር ይኼንን ሰይጣን አብትህ ነኝ ለማለት ምን መብት አለኝ? ሽሽ ሽሽ ... አምልጥ አምልጥ ጥፋ ጥፋ” የሚል ስሜት ከውስጥ ይታገለግ ጀመር። ቀና ብዬ ወደቲኬት መቁረጫው ቢሮ ተመለከትኩ። ግፊያውና ትርምሱ ልክ የለውም።

“ቡቾ ቲኬት ልታስቆርጥልኝ ትችላለህ?!” “ሳቢ ከበጠሰሽ ምን ቸገረኝ ... ወዴት ነሽ?”

“ወደ አሰላ” አፌ ያመጣልኝን የከተማ ስም ጠራሁለት። በሚስጥር ኪሴ ካስቀመጥኩት ሆያ አንድ ብር ሆያውን ሰጠሁትና አንዲን ወደ ደረት ኪሴ ሸገጥኩ። እየሳቀ ተቀበለኝ። “ምን ያስቅሁል?!”

“ጥፍራም ነሽ ... ብር እንዴት ምስጢር ኪስ ውስጥ ይቀመጣል?!”

“ይልቅ ፍጠን ቡቾ!”

ብር ብሎ ሄዶ ትርምሱ ውስጥ ተቀላቀለ። ያለ መሰልቸት አንድ ሰዐት ያህል ጠበቅኩት። አልተመለሰም። ቡቾን የበላ ጅብ እንኳን ሊጮህ አላስነጠሰም። መገተሩ ቢሰለቸኝ ዘር ዘር ብዬ ፈለግኩት። አላገኘሁትም። ቢቸግረኝ አንዱን ሽቃይ ጠጋ አልኩና “እባክህን ወንድም ቡቾን አይተሃል?” ስል ጠየቅኩት። ቀና ብሎ ለረኝም ጊዜ ሲያየኝ ከቆየ በኋላ፤

“አላየሁትም ... ገንዘብ ሰተኸው እንዴት?!” ሲል ጠየቀኝ።

“አዎን ... ቲኬት እንዲያስቆርጥልኝ ... ሆያ ብር ... “ ሰውዬው በሳቅ ይንከተከት ጀመር። በአፍታ ብዙ ሰዎች ከበቡን።

“ቡቾ ሰይጣኗ ... የሰውዬውን ሆያ ብር አስነጠሰችው!” በአዋጅ ነጋሪ ድምጽ ጮኸ። የከበቡን ሰዎች ሁሉ በአንድነት ሳቂ።

“ቡቾ የዛሬ ጨብሲ ሞተላት ማለት ነው” ሌላው ቀጠለ።

“ለተላ ነጋዴዎ አሮጊት ጥበብ ያስፋላታል።”
“ቡችዬ አምፒሲሊን መግዣ ቀናት”
“ጠዋት ፖሊሶች ይፈልጓት ነበር ምን እንዳደርገች እኔ እንጃ”
“ቡችዬ ሰይጣኗ! ቡችዬ አንበሳዋ! ቡችዬ ቁጭ ይበሉዋ!”

ጫጫታው ራሱን አዞረው። ከግርግሩ መሀል ቀስ ብዬ ወጣሁን ወደቅጥር ግቢው የመውጫ በር አመራሁ። በኪሴ የቀረችው አንድ ብር መኖሯን አረጋገጥኩና ተጽናናሁ። ሁለት እጆቼን በሱሪዬ ኪስ ውስጥ ከትቼ አፏጨሁ። ግቢውን ለቅቄ ሰወጣ ወዴት እንደምሄድ አላውቅም። እግሮቼ ብቻ ያለ ዓላማ ይራመዳሉ። አዕምሮዬ ማሰብ ያቆመ ይመስለኛል። ዐይኖቼ ከጫፍ እጫፍ እየሮጡ “ንጋት ሆቴል” የሚል ጽሁፍ ያማትራሉ።